Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1. Juni 1880. **29. Aargang.**

Jubelaarets Aarskonference.

(Fortsat fra Side 248.)

Onsdag d. 7de April Kl. 2 Eftm.

Koret sang: Let every mortal ear attend

Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Koret sang: Hark the song of jubilee

Ældste L. John Nuttall foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve vedtagne med enstemmigt Votum i samme Orden som ved sidste Oktoberkonference, med Undtagelse af Wm. W. Taylor, der blev valgt til en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, istedetfor afdøde Albert P. Rockwood.

Ældste Albert Carrington citerede fra Mormons Bog, 2 Nephi 26 Kap. 31 Par.: „Men Arbejderne i Zion skulle arbejde for Zion; thi dersom de arbejde for Penge, skulle de omkomme;" han sagde, at det var de Helliges Pligt at arbejde for Guds Riges Opbyggelse og Grundfæstelse paa Jorden og for at Retfærdighed kunde blive fremherskende paa denne vor himmelske Faders Fodskammel. Han vilde spørge, om vi i Løbet af de sidste halvtredsindstyve Aar havde lagt den tilbørlige Vægt paa dette Forlangende? Herren havde besluttet, at de, som beboede Amerikas Land og som til enhver Tid gave Agt paa alle hans Befalinger, skulde blive velsignede, men hvis ikke, skulde de blive udelukkede fra hans Nærværelse. Det er os paalagt, at elske Herren af vort ganske Hjerte og vor Næste som os selv. Er der Nogen, som troer, at disse Befalinger ville blive tilsidesatte for at behage vore Ideer og Forestillinger eller private Følelser og Luner? Dersom der findes Saadanne, ville de blive skuffede i deres Forventning. Han ønskede i Særdeleshed at tale om den Vedvarende Emigrationsfond. Siden den blev oprettet i 1850 havde den udfriet Tusinder af vore undertrykte Brødre og Søstre fra Trældoms Aag i fremmede Lande og givet dem Lejlighed til at blive meddelagtige i de Velsignelser, som nydes af Nutidens Israel i disse Bjergegne. Naar han

tænkte paa, hvorledes Nogle, der vare blevne hjulpne, senere havde handlet, og Andre, der nu ere værre stillede end de vare førend de fik Hjælp, var han nær ved at tabe Modet. Men i Betragtning af alle Ting, som stod i Forbindelse med det ædle Foretagende, kunde han ikke blive modløs, uagtet han var foruroliget over den Forsømmelse og Ligegyldighed, som udvistes af Mange med Hensyn til denne Fond, hvis Formaal var de Fattiges Udfrielse. Det var ønskeligt, at saamange som mulig, i det indeværende Aar, skulde udfries ved Fondens Hjælp. I 1860 blev omtrent 70,000 Dollars af dens Midler anvendte til de Fattiges Indsamling, og idet man udfriede dem, som vare mest fattige, var Bestemmelsen at hjælpe Saadanne, som selv kunde sammenspare en Del af deres Rejsepenge, det følgende Aar. Men det syntes som om denne Hensigt ikke opnaaedes, da Hjælpen endnu maatte anvendes til de meget fattige. Man kunde indvende, at mange af dem, som vare blevne udfriede, havde vist sig uværdige, men hvorledes kunde det, uden speciel Aabenbaring i ethvert enkelt Tilfælde, opdages, hvem der vilde handle som Hellige bør. Evangeliets Net samlede jo alle Slags Fiske. Han klagede over Enkelte, der skyldte Fonden, som forlangte deres Gjæld eftergivet, fordi de Beviser, de havde underskrevet, vare blevne saa gamle, at de ikke kunde indkræves ifølge Loven. En Gjæld blev aldrig saa gammel, at den ikke skulde betales, ifølge ærlige og retfærdige Principer. Han samtykkede i at eftergive Gjæld, der stod imod Saadanne, som ikke kunde betale, men alle Andre burde betale, hvad de skyldte. Ingen var bleven undertrykt. De, som vare blevne hjulpne, havde man raadet til, saasnart de erholdt Arbejde, først at betale deres Tiende og forskaffe sig det Nødvendige til Livets Underholdning, og derefter betale deres Gjæld til Fonden saa hurtig som muligt. Men der fandtes Nogle, som nægtede at betale Renterne, medens Andre ogsaa vægrede sig ved at betale en Del af eller hele Hovedsummen, men de, som vare i Besiddelse af Evangeliets Lys og Liv, opfyldte deres Forpligtelser, saa snart de kunde. Med alle dets Anstrængelser havde det Vedvarende Emigrationsfonds Selskab kun været istand til at sende til Liverpool, siden Afsluttelsen af forrige Aars Emigration, den ubetydelige Sum af 112 Pund Sterling (1916 Kr.) Han følte sig skamfuld over et saa lille Beløb, men det var alt hvad Selskabet havde kunnet gjøre. Han ansaa Indsamlingen af det adspredte Israel for at være en ligesaa vigtig Del af Guds Riges Opbyggelse som noget Andet, og dersom de Hellige i Fremtiden ikke bleve lidt mere nidkjære i denne Henseende, end de hidindtil havde været, troede han ikke de efterkom Befalingen, han havde citeret fra Mormons Bog, saaledes som de burde.

Præsident John Taylor bemærkede, at Zions ko-operative Handelsinstitution var villig til at gjøre sin Del med Hensyn til Eftergivelsen af de Fattiges Gjæld, eftersom Visdom og Forsigtighed vilde tilraade, og han troede, det vilde være godt dersom andre Handelshuse og Personer gjorde det samme. Det var kommen ham for Øre, at Nogle skulde have sagt angaaende Zions ko-operative Handelsinstitution, at den ikke stod i Forbindelse med Kirken, men var derimod et Monopol og andet Lignende. Dette, erklærede han, var falsk; Kirken ejede 360,000 Dollars af dens Grundkapital og desforuden vare 560 af Kirkens Medlemmer Aktiehavere i Institutionen. De, som gave sig af med at fortælle saadanne Usandheder, burde tiltales af deres Biskopper for Sladder. Det var nok muligt,

at man havde begaaet Fejl, men Institutionen er for Nærværende i en fortrinlig Tilstand og betaler en god Dividende, og han haabede, at de, som ejede Aktier i samme, ikke vilde tillade sig at blive et Rov for Spekulanter. Guds Rige fordrede, at vi skjænkede Opmærksomhed til baade timelige og aandelige Anliggender, Ting, som tilhører Tiden saavelsom Evigheden; men disse Pengeaffærer vare kun af liden Betydning i Sammenligning med Rigets store Ting, desuagtet maatte de behandles med Omhu og Forsigtighed. Hvad den Vedvarende Emigrationsfond angik, da var Hensigten ikke at løse fra deres Forpligtelser Saadanne, som kunne betale, men kun de Fattige. Dersom de Formuende ikke ville betale og være ærlige, lad dem saa gaa og blive talte iblandt de Uretfærdige. Dette er Guds Værk og det er os paalagt, at vi skulle frelse Verden tilligemed os selv og vore Forfædre samt opbygge Guds Rige, og hvormeget vi end virke med dette Formaal for Øje, gjøre vi kun vor Pligt. Han gjentog de Bemærkninger, han havde gjort om Formiddagen, og paalagde Autoriteterne og Folket, at de skulde sørge for Missionærernes Familier og se til, at de havde det godt. Det var et stort Privilegium at være istand til at gjøre godt. Medens vi sendte Evangeliet ud i Verden, burde vi efterleve det her hjemme. Medens vi viste Agtelse for Landets retmæssige Autoriteter, burde vi ikke deltage i eller opholde Synd og Fordærvelse i vor Midte. De Hellige skulde undervise de Unge om Herrens Veje, og i denne Henseende gjorde de unge Mænds og Kvinders Foreninger stor Nytte. Intet Folk under Himmelen nyde større Velsignelser end de Hellige. Trods vore Fjenders onde Planer og Anslag, nyde de Hellige større Frihed end Millioner af Mennesker i Verden; derfor bør vi føle os taknemlige, være ærlige og tro, holde vore Løfter, undgaa Retsstrid og gjøre det Gode, da vil Gud beskytte os i Nydelsen af vore Rettigheder. Vi skulle være virkelige Hædersmænd og dydige Kvinder; sand Dannelse bestaar i at gjøre Andres Liv saa lykkeligt og behageligt som muligt. Mænd bør behandle Kvinderne med Høflighed og ikke være bange for, at Damerne skulle løbe bort med Mændenes Rettigheder. Ægtemænd skulle elske deres Hustruer og Hustruer deres Mænd og Børn deres Forældre, saa at Fred og god Villie kunne blive raadende allevegne. Han talte strengt mod den syndige og fordærvende Civilisation, som man forsøgte at indføre iblandt de Hellige, og erklærede i Herrens Navn, at dersom Biskopperne og Præsidenterne ikke udryddede Synd og Uretfærdighed fra de Helliges Midte, men beskyttede og husede Forbrydere, da vilde de komme til at staa til Ansvar for de Synder, som de saaledes skjulte. Dersom vi vilde beflitte os paa Retfærdighed, vilde Gud velsigne og opholde os og bringe os sejrende til Maalet.

Til Svar paa Spørgsmaalet om Konferencen skulde fortsættes endnu en Dag, svarede Forsamlingen „Ja".

Koret sang en Hymne og Bøn opsendtes af Ældste Brigham Young.

Tredie Dag.

Torsdag d. 8de Kl. 10 Form.

Koret sang: Praise ye the Lord, my heart shall join.

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret sang: Joy to the world! The Lord will come.

Ældste Lorenzo Snow sagde, at vi som Sidste-Dages Hellige erklære, at vi tro paa det evige Evangeliums Fylde, som er gjengivet fra Himlen med Præstedømmet, Ordinancerne, Gaverne, og Vel-

signelserne samt Aanden, som aabenbarer de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting. Da vi annammede det, lovede vi at være lydige til Lysets, Livets og Sandhedens Aand. I Løbet af de henrundne 50 Aar har denne Aand ledet os i Himmelens Lys og Forstand i Forhold til vor Trofasthed til de Pagter, vi have sluttet med Herren i Daabens Vande; og naarsomhelst vi have forsømt at gjøre dette, have vi lidt Tab. Forsaavidt vi have været ledte af denne Aand, have vi levet i Fred og Enighed, overvundet Fjenden og gjort Fremgang paa den Vej, som fører til det celestiale Rige. Vore Uheld kunne vi tilskrive enten vor egen Uvidenhed, Forsømmelse eller Forsætlighed, og Fejlen har ikke været hos Herren eller hans Værk. Ved denne højtidelige Lejlighed vil det være godt for os at forny vor Pagt med Herren, og blive mere trofaste og nidkjære i de kommende Aar, end vi have været hidindtil; vi burde i Sandhed gjøre til vort Valgsprog „Guds Rige eller Intet", saa at det celestiale Riges Love kunne blive grundfæstede i vor Midte, alle vore Eiendele blive helligede, og saa at vi kunne vise for Himmelen vor Værdighed til at bære det Præstedømme, som Gud har paalagt os. Han sluttede med at bære Vidnesbyrd om Guds Krafts fysiske Tilkjendegivelser; han havde modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden i hans Daab af Vand og den Hellig-Aand. Han vidste ogsaa, at Himlen havde anerkjendt hans Administrationer i Evangeliets Tjeneste og havde givet dem, som modtoge Ordinancer under hans Hænder, et lignende Vidnesbyrd. Joseph Smith fik sin Myndighed fra Engle; han paalagde Andre den og Guds Kraft ledsagede den allevegne.

Ældste Wilford Woodruff anførte Herrens Ord ved Profeten Esaias: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." I Løbet af 50 Aar var en liden Kirke bleven til mange flere end et Tusinde, og paa mindre end 50 Aar til vilde vi blive en stærk Nation. Var det ikke fordi det vilde fornærme den „kristne" Verden, der ikke yndede visse Dele af Bibelen, saa vilde han have anført Daniels Ord angaaende dette Riges Bestemmelse, men han vilde spørge de Kristne, at hvis Herren havde til Hensigt at opfylde Daniels Profeti med dette Folk, hvorledes vilde de da kunne forhindre ham deri? Taleren citerede fra Herrens Ord til Profeten Joseph i Liberty Fængsel, at „Mennesket kunde ligesaa gjerne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missourifłodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige". Ældste Woodruff betragtede Verden for at være moden i Ugudelighed og sammenlignede den med en Hvedeager, paa hvilken Sæden maatte høstes for at den ikke skulde falde til Jorden og raadne. Jordens Høst er nær for Haanden, store Forandringer staa for Døren, Menneskenes Søns Komme er nær og Guds Straffedomme ville snart bryde løs. Herren fortalte Ezekiel, at han havde sat ham til en Vægter, og dersom han ikke advarede Folket, naar han saa Fjenden komme, da skulde deres Blod være paa hans Hoved. Saaledes var det ogsaa med Apostlene i denne Kirke. De kunde ikke sidde stille og se paa Ugudeligheden, som herskede omkring dem, eller bruge deres Præstedømme til privat Fordel; thi dersom de gjorde dette, vilde deres Magt blive dem berøvet. Saaledes forholdt det sig ogsaa med alle Andre,

som besad Præstedømmet. Det var paa Tide, at Alle, som havde gjort sig skyldige i Drukkenskab eller andre Onder, skulde omvende sig og aldrig gjøre Saadant mere. Ingen, som bander, bruger Brændevin eller Tobak, skulde tilstedes Adgang i Herrens Tempel for at annamme Velsignelser. Han ansaa Enhver, der ikke nogenlunde nøjagtigt efterkom Visdomsordet, for at være uskikket til at administrere Nadveren eller andre Ordinancer. Dette var Guds Zion, som alle Profeterne siden Verdens Skabelse havde omtalt. Førend Verden blev skabt, bleve vi beskikkede til at virke for dette Riges Opbyggelse, og dette maatte vi nu gjøre eller blive fordømte. Vor Mission er at berede Vejen for Menneskenes Søns Tilkommelse og opbygge Guds Rige; „derfor bereder Eder, o I Zions Indbyggere, for Forandringen, som skal komme." Taleren bar derefter Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og om Sandheden af dette Værk og sluttede med at bede Gud velsigne og dygtiggjøre os til at udføre vore Pligter, saa at vi kunne blive beredte til at modtage den Herlighed, som vente de Retfærdige.

Ældste Orson Pratt følte Trang til at takke Herren af sit ganske Hjerte for hans Velsignelser over de Hellige. Vi levede nu i det 51de Aar af dette Riges jordiske Tilværelse. Herren havde indgivet i sine Tjeneres Hjerter at være gavmilde mod de Fattige. Han haabede, at de Rige i Israel vilde følge Exemplet. Det havde været hans og Andres Pligt, ikke alene at prædike Evangeliet, men ogsaa at forkynde om de Ting, som ere i Fremtiden, samt proklamere Hedningernes Tider og udsamle af deres Midte Saadanne, som ville adlyde Sandheden. De nær forestaaende vigtige Begivenheder havde været omtalte saa ofte, at Nogle syntes at tro, det Hele var lig en gammel Sang; men disse Ting vilde nu snart finde Sted. Gud vilde udgyde sine Straffedomme og Enhver, som besad menneskelig Følelse, maatte sikkerlig sørge over de Ulykker, som ville ramme de Ugudelige. I Forbindelse med Profetierne hentydede han til de nylig gjorte Opdagelser i den store ægyptiske Pyramide, iblandt hvis Mærkværdigheder han nævnte denne Kirkes Oprettelse den 6te April 1830, som paa en tydelig, klar og ufejlbarlig Maade var fremstillet i Afmaalingen af Pyramidens saakaldte Grand Gallery og Trinet ved sammes Ende. Ældste Pratt skred derefter til at bevise denne Kjendsgjerning ved at anføre Talstørrelser ifølge den profetiske Afmaaling i Kubiktommer. Han hentydede til den overhængende Mur ved Enden af det omtalte Grand Gallery, der kunde betyde „Enden". Men hvad enten Taleren kjendte Noget til Pyramiden eller ikke, saa vidste han dog, at Enden paa Ugudeligheden var nær. Han vidste, at Gud havde talt fra Himlen og at dette Værk var fra ham. Gud havde aabenbaret ham dette i hans Ungdom samt at dette Rige vilde bestaa. Alle Nationer vilde blive advarede, og derefter skulde det store Babylons skrækkelige Fald finde Sted. „Lad derfor Zions Børn opvaagne, øve Retfærdighed og ophøre med at gjøre Ondt, paa det de maa undgaa de Straffedomme, som skulle komme, og arve de rige Velsignelser, der ere lovede." Vor Forløsningstime er nær og de Hellige skulle snart atter besidde Zions Centrumstav. Han nedbad den levende Guds Aand og Velsignelser over Alle, som ønskede at tjene Herren, saa at Ødelæggeren maatte blive bortdreven fra de Helliges Midte og Guds Herlighed aabenbares i Israel.

Ældste C. C. Rich sagde, at vi ikke kunde forlade denne Konference og sige, at vi ikke havde modtaget de Undervisninger, vi havde Behov. Det var vor Pligt at lægge vore Misforstaaelser med hverandre tilside og blive Et, søgende at opbygge Guds Rige paa den rette Maade og ikke prøve paa at gjøre det efter vort eget Skjønnende. Alle Guds Velsignelser ere udlovede paa visse Betingelser og nogle af disse kunne kun erholdes i Templer, byggede i visse Øjemed. Dette burde vi forstaa og handle derefter. Gud var villig til at give os sine Velsignelser, forsaavidt vi vare villige til at modtage dem, men paa hans egne Vilkaar, ikke ifølge vore, medmindre de stemme overens med hans. Taleren stadfæstede, hvad de andre Talere havde sagt, og bar Vidnesbyrd om, at Gud havde givet ham Bevis paa Sandheden af dette Værk, da han først annammede Evangeliet. Han sluttede med at formane de Tilstedeværende til at bringe Konferencens Aand med dem hjem, bestemte paa at sætte de Raad og Lærdomme, som vare givne, i praktisk Udførelse, og saaledes ogsaa bringe den samme gode Indflydelse over Andre og hjælpe til at grundfæste Retfærdighed.

Ældste Erastus Snow anførte Pauli Ord: „Haabe vi alene paa Kristum i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker." Dette blev sagt i Betragtning af det Had og den Forfølgelse, som de Hellige maatte udholde i Pauli Dage. Taleren mente, idet han overvejede den Dadel, Forfølgelse og Uretfærdighed, som de Hellige havde været underkastede, at dersom det ikke var for Sikkerheden og Haabet, vi havde angaaende Fremtiden, og Guds beskyttende Haand, der var udrakt til vort Bedste, da kunde vi næsten fortvivle. En af de Gamle havde sagt: „Et Slag af en Ven er bedre end et Kys af en Fjende." Formedelst den skarpe Irettesættelse af Herrens Tjenere bragtes vi til at se og overvinde vore Fejl og komme i Naade hos Herren. Taleren viste Nødvendigheden af at høre op med Synd og Hykleri, modstaa Fristelse og ikke skjule vore Urenheder eller tænke, at vi kunne afvaske dem ved Herrens Hus's Ordinancer, naar det indre Menneske var fordærvet. Præstedømmet, som vi have annammet tilligemed dets Nøgler og Ordinancer, kan alene bruges i Forbindelse med Himmelens Kræfter, og ifølge Sandhedens og Retfærdighedens Love. Profeten Joseph modtog disse Nøgler fra de hellige Mænd, som besadde dem fordum, med det Løfte, at de ikke mere skulde blive borttagne fra Jorden. Uagtet Menneskene kunne synde og miste deres Velsignelser, vil Præstedømmet og Guds Magt forblive tilbage og Herrens Hensigter ville blive fuldbyrdede. Taleren hentydede til Løfterne angaaende Israels Frelse, naar „Hedningernes Fylde" er indgaaet, og erklærede, at dette var Forløsningens Værk, som Herren havde paabegyndt. Han opmuntrede de Hellige til at leve et retfærdigt Liv og ønskede Guds Velsignelser over alle Embedsmænd, baade kirkelige og borgerlige, samt over enhver Mand, Kvinde og Barn, som bestræbte sig for at tjene Herren uden Hykleri.

Ældste Franklin D. Richards sagde, at han for omtrent 42 Aar siden blev overbevist om Sandheden af dette Evangelium, idet han i en Alder af 17 Aar hørte den nu aldrende Veteran Joseph Young forkynde Ordet. Han omtalte, hvorledes han annammede Evangeliet og modtog ved Aabenbaring fra Herren et Vidnesbyrd om dets Sandhed, hvorom han aldrig siden havde næret Tvivl. Det fordrede en vis Grad af Heltemod

til at kunne være en Hellig. Han bevidnede, at de Helliges Bønner for de tolv Apostle som Aabenbarere bleve ikke opsendte forgjæves. De Tolv voxede i den Kjærlighed og Enighed, som gjorde dem stærke og bragte dem nær til Herren. Han profeterede om Israels og Judas hurtige Indsamling, ogsaa om de ti Stammers Komme fra Nordenland og Lamaniternes Forløsning. I Modsætning til de Forenede Staters 40 Millioner Mennesker, som igjennem deres Repræsentanter modarbejdede vor Religions Ordinancer og Institutioner, henviste han til de over hundrede Gange 40 Millioner himmelske Hærskarer, som se paa os forventende, at vi ville adlyde Guds Love. Han opmuntrede de Fattige til at glæde sig over den Befrielse fra Gjæld, som var kommen mange af dem tilgode, og opmuntrede Alle til at tjene Herren og styrke sig formedelst hans Navn; og med sit Apostelskabs Myndighed bad han, at Himlens bedste og rigeste Velsignelser maatte hvile over dem.

Ældste Brigham Young bevidnede, at Gud havde været med os i denne Konference. Han haabede, at de Fattige vilde modtage de Velsignelser, som vare blevne dem tildelte, med Taknemlighed og Beskedenhed. Han henviste til de mislykkede Forsøg, der havde været gjorte paa at ødelægge os, og vor Tilvæxt, Fremgang og Enighed som tydelige Beviser paa, at Gud havde vejledet, bevaret og velsignet os; han sluttede med at bære et kraftigt Vidnesbyrd om Værkets Sandhed.

Ældste Joseph F. Smith bar Vidnesbyrd om de afholdte Talers Sandfærdighed; hentydede til de overhængende Straffedomme, som vare blevne omtalte, sagde, at de havde været forudforkyndte af Engle og Profeter, ikke alene i gamle Dage, men i denne vor Tid, og dette Evangelium var en direkt Proklamation fra Himlen i denne Verdens Tidsalder. Engelen Moroni havde under sit Besøg til Joseph Smith omtalt disse Straffedomme og underrettet ham om, at de snart vilde finde Sted. De Ugudeliges Magt vilde blive brudt og Babylon falde. Taleren havde faaet et Vidnesbyrd derom direkt fra Gud, og dersom de Hellige ikke bevarede sig ubesmittede af Babylons Synder, vilde de allerførst falde, naar Plagerne begyndte ved Guds Hus. Dette var Herrens Ord og ikke Menneskers, og han bad, at vi maatte blive istand til at overvinde det Onde og bestaa naar Herren kommer.

Ældste Albert Carington anførte Herrens Ord fra Mormons Bog, hvor der staar, at hvilketsomhelst Folk, der ejer Amerikas Land, skal tjene Gud eller vorde udryddet. Hentydede til de Nationers Skjæbne, som tidligere beboede dette Kontinent og paaviste, at det samme vilde gjentage sig med Landets nuværende ugudelige Indbyggere. Tilføjede sit Vidnesbyrd om, at dette Værk var af Gud og ikke af Mennesker, samt at det vilde bestaa trods Modstand og Forfølgelse i alle Skikkelser. Han sørgede over de Ulykker, som ville ramme Verden, og haabede, at de Hellige vilde tjene Gud og vorde frelste.

Ældste Moses Thatcher spurgte om det ikke, efter Slutningen af denne Konference, vilde være godt, dersom vi gave os selv det Spørgsmaal: Ere vi beredte nok til at blive maalte med samme Maal, som vi have maalt Andre med, mon vi have været ydmyge, gudhengivne, trofaste og sandru, og mon vi ikke gjorde bedst i at forberede os i saadanne Ting, hvor vi have forsømt at gjøre vor Pligt, give Gjenoprejsning for

(Fortsættes Side 267.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Den ny Forsamlings-Hal i Salt Lake City.

Vi optage Følgende fra Deseret News:

„I Løbet af de sidste Uger før Konferencen blev Arbejdet paa ovennævnte smukke Bygning fremskyndet med stor Virksomhed, og uagtet der endnu findes Meget ufuldendt, er et rosværdigt Arbejde allerede fuldført, og Enhver, som besøger Bygningen, vil vistnok blive forbauset ved at se den Fremgang, der er gjort siden Nytaar.

Bygningen var iaftes oplyst og opvarmet i den Grad, som den vil blive, naar den er færdig. Professor Careless og Sangkoret holdt en Øvelse og i Løbet af Aftenen blev Orgelet prøvet, men da nogle af Piberne ere lidt utætte, stemmede det ikke. Piberne ses endnu i deres ubeklædte Tilstand, men naar de blive færdige og beklædte, vil Orgelet blive meget smukt og tiltrækkende for Øjet.

De tre Forhøjninger findes i den vestre Ende af Bygningen umiddelbart foran Koret og Orgelet og ere ligesom i det store Tabernakel opførte den ene højere end den anden, med en saadan Stigning, som passer baade for Taleren og Tilhørerne. Den laveste eller Nadverens Forhøjning er lige med Gulvets nedre Ende og er smukt malet i Valnødtræs Farve. De øverste Forhøjninger ere blot grundede, men ville, naar de blive færdige, være ens med den nederste. Endnu er der en god Del Malerarbejde at udføre paa Bænkene, Dørene og forskjellige Dele af Forhøjningerne. Pillerne, som understøtte Galleriet, ere malede som Marmor og ere meget smukke.

Det Første, som tiltrækker sig Opmærksomhed, naar man kommer ind i Bygningen, er det prægtige Loft, hvis Skjønhed og Kunstarbejde Ord ikke formaa at beskrive paa en saa rosende Maade, som det fortjener. Det deles i Afdelinger, sexten i Antal, ved en ligefrem men elegant Liste og Border. Afdelingerne ere naturligvis ikke alle af ens Størrelse, men for at stemme med Tagets forunderlige Form, findes Triangler, Kvadrater og Parallelogramer. Grundingen synes ved Lys at have en Straafarve og Listerne og Malingen at være udført i en rig lysebrun Farve, i hvilken der ikke findes noget Sørgmodigt. Fresko- og Ornamentalmalingen, som udfylder Afdelingerne paa Loftet, ere udførte af Br. Wm. C. Morris, og ere klare og smukke. De bleve udførte under Ledelse af Superintendent Henry Grow og med Præs. Taylors Bifald. Den store triangelformede Afdeling over Salens vestlige og ophøjede Del er smykket med Billeder, der fremstille det Altseende Øje, og Deseret, Utahs Vaabenmærke, samt de to nedre Hjørner med Nauvoo og Kirtlands Templer. De næste Afdelinger i Øst vise paa den nordre Side en Fremstilling af Peter, Jakob og Johannes, idet de bekræfte det Melkisedikske Præstedømme paa Joseph Smith, og paa den sydlige Side findes Joseph og Oliver Cowdery, modtagende det Aaronske Præstedømme af Johannes den Døber. Den næste og største Afdeling er den midterste og viser paa den nordre Side

Salt Lake og Logan Templer, og paa den sydlige Side Templerne i St. George og Manti. Over Templerne ere Billeder af Frelseren, Moses, Elias og Profeten Elias. Den triangeldannede Afdeling over den østre Ende af Bygningen er smykket med et stort historisk Freskomaleri, der fremstiller Engelen Moroni, som viser Profeten Joseph, hvor Pladerne laa skjulte i Højen Cumorah. De mindre Afdelinger indeholde blot smykkende Freskomalerier af ingen videre Betydning.

Over Indgangen paa den nordre Side findes Sætningen: „Pionererne ankom til denne Dal den 24de Juli 1847". Over den tilsvarende Indgang paa Sydsiden læses: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, organiseret den 6te April 1830".

Det umaadelige Arbejde, der er udført paa Bygningens øvre Del, og den fortrinlige Maade, det er udført paa, kan man kun bedømme ved at tage det i Øjesyn, og det taler i Sandhed rosende for dem, som have ledet Arbejdet.

Opvarmnings- og Belysningssystemet er blevet indlagt under den personlige Ledelse af Hr. David James, der ved sine Arbejder har bevist, at han er Mester i sit Fag. Varmeapparatet bestaar af to Dampkjedler, fabrikerede af W. H. Warner i New York. Kjedlerne ere anbragte i den vestre Ende af Bygningen, nedenunder Forhøjningen, og Dampen fordeles til alle Bygningens Dele ved Rør, som løbe under hveranden Bænk i Midten af Salen, samt ved tolv Beholdere, anbragte i Bygningens forskjellige Dele. En Presning af et og et halvt Pund vil frembringe tilstrækkelig Varme til at gjøre Lokalet behageligt, og denne lave Presning vedligeholdes ved Hjælp af en kunstig automatisk Indretning, som, naar en større Presning naaes, holder Trækvinden tilbage og Dørene paa Ildstedet aabnes. Dette er en højst nyttig Sikkerhedsventil. Det er derfor umuligt, at Ulykker kunne forekomme, og Presningen af et og et halvt Pund bør sikkerlig ikke forurolige Nogen. Ved Forsøg er det blevet godtgjort, at naar Kjedlerne ere fyldte, ville kun fem Gallon Vand fordampes ved at opvarme Salen i 24 Timer. Skulde det blive nødvendigt at gjøre Temperaturen varmere end for Nærværende, kan man med ganske lidet Besvær lægge extra Rør under hver Bænk i Bygningen og Apparaternes Varmeevne blive derved næsten fordoblede.

Bygningen oplyses ved en pragtfuld Lysekrone med tolv Blus, hængende i Midten af Loftet; fire med sex Blus i hver, en hængende fra hvert Hjørne; to Pillelamper, hver med fire Blus, paa den midterste Forhøjning og 14 Lampearme under Galleriet. Alle disse Lysekroner ere forsølvede og smukt prydede med Pendanter af slebet Glas; de bleve lavede af Thackara, Buck & Co. i Filadelfia efter Tegninger udførte netop for denne specielle Bygning. Brænderne ere i Sandhed de smukkeste i Byen og bleve sendte Br. James af hans Broder, som er i England. De bleve forfærdigede under Bray Patentet og afgive en stadig og smuk Lysflamme.

Bygningen har tre Indgange, en paa Nord- en paa Øst- og en paa Sydsiden og ved hver Indgang fører en Trappe op til det rummelige Galleri. Fra Galleriet ved den nordlige Indgang fører en smal Vindeltrappe op til Taget og Taarnet, fra hvilket man nyder en god Udsigt over Byen og Dalen. Bygningen nærmer sig nu sin Fuldendelse og betragtes som en af de smukkeste i Vesten. Ingen skriftlig Beskrivelse om dens Skjønhed kan give et Begreb om dens indre Udseende,

som man paa engang kan kalde smuk, beundringsværdig og bekvem. Tre tusind Mennesker kunne med Lethed faa Plads i den, og ved at sidde tættere sammen, kan den rumme fem hundrede Personer mere. Man hører godt i alle Dele af Salen, og de tilstedeværende Brødre ytrede deres Tilfredshed med det allerede udførte Arbejde. Arkitekten Hr. Obed Taylors Planer ere blevne rigtigt udførte af Hr. Henry Grow, under hvis Opsigt hele Bygningen har været. Han er ogsaa en af Bygningskomiteen og tilkommer mer en nogen Anden de Helliges Tak."

Ovennævnte Bygning, som man har givet Navnet Salt Lake Assembly Hall er beliggende paa Tempelpladsen omtrent paa samme Sted, hvor det gamle Tabernakel tidligere laa, og indtager en imponerende Stilling i Midten af Stadens nordlige Del. Bygningen er Kirkens Ejendom, men er særlig beregnet til Brug for de Hellige i Salt Lake Stav, og for større Præstedømsmøder. Denne Zions vigtigste Stav, som er Kirkens virkelige Hovedkvarter, har derfor ogsaa hovedsagelig baaren Udgifterne ved Huset Opførelse. Det gamle Tabernakel, som blev nedrevet lige før man begyndte Arbejdet paa den nuværende Bygning, blev opført af de Hellige strax efter deres Ankomst til Dalene, og var i visse Henseender en besynderlig Struktur. Gulvet var omtrent sex eller otte Fod lavere end Grunden udenfor; Taget var temmelig lavt, selve Bygningen lang og smal og det runde Loft sammenbygget med Murene. Talerstolen og Forhøjningen var i Husets nordre Ende, Orgelet og Koret i den sydlige. Uagtet Bygningen var saa stor, at den kunde rumme omtrent 3000 Personer, kunde man med Lethed høre en almindelig Taler i alle dens forskjellige Dele.

Indtil 1867 var det gamle Tabernakel det største Forsamlingshus i Salt Lake City. General-Konferencerne og de større Forsamlinger maatte derfor, naar Vejret tillod det, afholdes i en Slags midlertidig Træbygning, som man kaldte Bowery. Skjøndt dette vel var et meget sundt og behageligt Gudsdyrkelsessted om Sommeren, indsaa man snart Nødvendigheden af at have en bedre og behageligere Bygning til dette Øjemed, og det store Tabernakel, der ogsaa er beliggende paa Tempelpladsen, blev derfor opført og var saa vidt færdigt i 1867, at Oktober-Konferencen kunde afholdes deri. Denne ejendommelige Bygning har Siddepladser for omtrent 13,000 Personer; desuagtet var den saa tidlig som 1867 neppe stor nok til at kunne rumme Folket, der strømmede ind fra alle Territoriets forskjellige Dele for at overvære Konferencerne. De Hellige ere blevne saa talrige, at en Bygning, der skulde kunne rumme Alle, som afgive Møde ved Konferencerne samt ved andre højtidelige Lejligheder, maatte være af uhyre Demensioner, og hvis ikke ny Opdagelser blive gjorte i Arkitekturen og Lydlæren, vil en Bygning af tilstrækkelig Størrelse om faa Aar blive at regne iblandt Tidens Umuligheder. Men skjøndt det store Tabernakel ved visse Lejligheder allerede har vist sig at være for lille, er dets Omfang unødvendig stort for almindelige Møder eller for lokalt Brug, og følgelig blev Opførelsen af den nu næsten fuldendte prægtige Forsamlings-Hal for Salt Lake Stavs Vedkommende en Nødvendighed. Det vil ses af ovenstaaende Beskrivelse af Bygningen, at man ved dens Opførelse har havt Skjønhed, Hygge og Bekvemmelighed for Øje, og at Forsøget er lykkedes.

Ankomst af Missionærer.

Chr. Hogensen fra Montpelier, John Dahle fra Logan og Peter A. Løfgren fra Huntsville, de tre sidste af de i Konferencen i Salt Lake City kaldte Missionærer til Skandinavien, ankom hertil den 21de f. M. efter en heldig Rejse paa 24 Dage. Vi byde dem hjerteligt velkommen.

Jubelaarets Aarskonference.

(Fortsat fra Side 263.)

tilføjet Uret, saavidt som muligt, og i Fremtiden tjene Gud af vort ganske Hjerte? Han bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Profet, at han modtog baade det Aaronske og Melkisedikske Præstedømme og beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, med hvilket ogsaa Præsident Taylors Blod blev blandet paa hin mindeværdige Martyrdomsdag. Han bevidnede, at Aabenbaringens Aand hvilede paa Præsident John Taylor, at Sorg og Ulykke vilde ramme de Ugudelige, at Retfærdigheds Sol var ved at opgaa over Israels Overblevne og at Gud vilde opfylde enhver Forjættelse, som var bleven hans Folk givet.

Raadgiver D. H. Wells havde ofte tænkt, at det samme Spørgsmaal, som blev givet fordum, kunde ogsaa fremsættes nu: „Hvad ere I udgangne i Ørken for at se? et Rør, som bevæges hed og did af Vejret?" Eller var Folket kommen ud i Ørken for at lære om Guds Veje og vandre paa hans Stier? Hvem fandtes der, som ikke kunde se Herrens Haand i dette Værk, og at efter hans Tjeneres Vidnesbyrd vilde han gaa i Rette med Nationerne ved haarde Straffedomme. Vi burde forstaa, at dersom vor Retfærdighed ikke overgaar Verdens, kunne vi ikke undfly de Plager, som ville komme over de Ugudelige. Taleren hentydede til den Fattigdom og Undertrykkelse, fra hvilken mange af de Hellige vare blevne udfriede, samt den Lejlighed, de havde i Zion, til at blive forholdsvis uafhængige; for alt dette burde de være taknemlige. Han sluttede med at omtale det Vidnesbyrd og de Velsignelser, han havde modtaget af Herren under hans 34 Aars Erfaring i Kirken.

Præsident John Taylor sagde, at han havde følt Længsel efter at høre fra hans Brødre af de Tolv, der alle vare nærværende med Undtagelse af Geo. Q. Cannon, som var paa sin Plads, arbejdende for Zions Velfærd. Han hentydede til det ko-operative Forretningssystem og sagde, at vore Institutioner af denne Slags burde opholdes ærligt, redeligt og uden Hykleri. Ko-operation skulde indbefatte Hjemmeindustri. Omtrent 200 Personer vare beskjæftigede i Zions ko-operative Handelsinstitution, i det ko-operative Skomagerværksted osv., og 60 eller 70 vare sysselsatte med at sy Klæder; han ønskede at se alle de Sko, Klæder og Hatte, som Folket behøvede, forfærdigede hjemme istedetfor at indføre dem fra Staterne. Han velsignede de Hellige i Syden, som bestræbte sig for at leve efter den Forenede Ordens Regler, ønskede Alle, som tilhørte Handelsdirektionen, at virke tilsammen i Enighed, formanede Alle, som beklædte høje Stillinger i Præstedømmet, at sky Partiskhed og Tyranni, og udøve deres Kalds Pligter i Retfærdighed, ellers vilde de blive flyttede af deres Sted; paalagde de Hellige at bilægge deres Tvistigheder ved Kirkens

Domstole, og lovede, at de, som bragte Sager frem for de Ugudeliges Domstole, skulde blive tilintetgjorte af de Ugudelige og ikke indgaa i Herrens Tempel; talte paa en rosende og opmuntrende Maade om Søndagsskolerne og om dem, som deltoge i Undervisningen, ogsaa om de unge Mænds og unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger samt de kvindelige Hjælpeforeninger; henviste til Opførelsen af Templer og erkjendte, at Arbejdet paa Templet i Salt Lake City gik godt fremad; det vilde fremdeles blive fortsat; sagde at omtrent 100,000 Dollars allerede var bleven anvendt til Bygningen af Salt Lake Forsamlings-Hal, og at Folket, som opførte Templerne i Logan og Manti, fortjente megen Ros; omtalte Missionærernes Virksomhed i Udlandet og Verdens unyttige Modstand; beviste at de Mænd, som udgjorde de Forenede Staters Regjering, vare Guds Børn ligesaavel som vi, at vi skulde gjøre dem opmærksom paa deres onde Gjerninger, men ikke slaas med dem, og naar de trampe Konstitutionen under Fødder, ville vi tage den op og forsvare den; han ønskede, at de Bemidlede af dem, som skyldte den Vedvarende Emigrationsfond, skulde betale deres Gjæld, samt at Saadanne, som kunde, skulde frivilligt yde af deres Midler til de Fattiges Udfrielse; han formanede Alle til at erindre, at Gud var Giveren af Livet, at Jorden og alle Ting derpaa var hans, og at han holdt Menneskenes og Nationernes Skjæbne i sin Haand. Han velsignede Præstedømmets forskjellige Kvorumer og hele Folket, bar Vidnesbyrd om Sandheden og profeterede, at Guds Rige skulde vedblive at voxe, tiltage og triumfere indtil Jesus Kristus vilde komme for at regjere i Magt og Herlighed.

Ældste L. John Nuttall oplæste Navnene paa 15 Missionærer, som vare kaldede til at paa paa Mission; af disse vare 9 til Storbritanien, 5 til de Forenede Stater og 1 til Sandwich-Øerne.

Koret og hele Forsamlingen rejste sig og sang: Praise God from whom all blessings flow.

Konferencen sluttedes til førstkommende 6te Oktbr. Kl. 10 Form.

Taksigelse af Ældste W. Woodruff.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

den 8de og 9de Maj 1880.

Tilstede under Konferencen vare følgende Ældster fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, C. C. Asmussen, Konferencens Præsident, Andrew Jenson, Medhjælper paa Kontoret, J. A. Halvorsen, Præsident for Skaane Konference, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Ældsterne H. Funk, Christian Jensen, P. A. Nielsen, H. F. F. Thorup, J. Sørensen, Jakob Hansen, H. J. Christiansen, Måns Nilsson og Anders Hansson.

Konferencen aabnedes paa Forsamlingslokalet i St. Regnegade, Nr. 26, Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præs. Asmussen erklærede Konferencen for aabnet og gav Lejlighed for Forstanderne at give Beretning om Tilstanden i deres Arbejdsmarker. Der fremgik af Rapporterne, at Brødrene i Vinterens Løb havde gjennemmissionæret

noget over 300 Landsbyer og afholdt i hele Konferencen 922 Forsamlinger, der næsten alle havde været godt besøgte, og mange kraftige Vidnesbyrd vare blevne aflagte. De havde ogsaa havt en Del Forfølgelse og nogle af Missionærerne havde været arresterede. En overordentlig stor Mængde Skrifter og Bøger vare blevne solgte. Særlig var Kjøbenhavns og Sydvest Sjællands Gren i en ypperlig Tilstand, og der var betydelig Opvækkelse blandt de Fremmede. De Hellige i Almindelighed vare gode og trofaste, og de Brødre, som havde arbejdet i Missionen, følte sig lykkelige og glade. Omrejsende Ældste Chr. Jensen og J. Sørensen stadfæstede Sandheden af de opgivne Rapporter og udtalte sig anerkjendende om Missionærernes Flid og Nidkjærhed. Ældste Andrew Jenson gav en Beretning om de „Unge Mænds Forening" i Kjøbenhavn, hvis Medlemmer gjorde stadig Fremgang i det Gode; han glædede sig over den Lyst og Nidkjærhed, som lagdes for Dagen af Brødrene, i at søge sand Kundskab. Ældste Emanuel Petersen gav en Beretning om Søndags-Missionens Virksomhed i Kjøbenhavn. En stor Del af Staden var i Vinterens Løb bleven gjennemmissionæret, og man havde havt den Glæde at se gode Frugter af deres Arbejde.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident Asmussen oplæste den statistiske Rapport over hele Konferencen, som nu talte 881 Medlemmer, og siden sidste Konferencemøde vare 83 Medlemmer blevne tillagte Kirken ved Daab. Tilstanden var i det Hele taget god. Et stort Arbejde var bleven udført siden sidste Konferencemøde og Brødrene havde alle virket med Lyst, Flid og Nidkjærhed. Deres Bestræbelser havde Gud kronet med stort Held. Gjorde derefter nogle almindelige Bemærkninger, hvorefter

Præsident J. A. Halvorsen talte til Forsamlingen. Han betragtede det som et stort Privilegium at være forsamlet med de Hellige og saamange af hans Brødre fra Zion. Han paaviste Nødvendigheden af at leve saaledes, at vi ikke alene kunde bære Navnet Hellig her, men ogsaa beholde det efter Døden, og henviste til de Løfter, der vare blevne givne alle Trofaste.

Ældste P. A. Nielsen talte om sand Kundskab om Gud, hvilken ikke kunde erholdes uden ved direkt Aabenbaring fra ham. Sammenlignede Nutidens Kristendom med et forkrøblet og ufrugtbart Træ, der engang havde baaret dejlig og herlig Frugt. Omtalte Straffedommene, som vilde ramme Nationerne paa Grund af deres Forkastelse af Evangeliet.

Ældste H. J. Christiansen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse samt at Guds Domstime var nær for Haanden, sagde, at de Hellige burde rejse til Zion i den rette Hensigt, ikke for at vinde Rigdomme, men for at tjene Gud og holde hans Bud; han gjorde opmærksom paa, at det var de „Rene af Hjertet", der udgjorde Zion.

Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen i et stort Forsamlingslokale i Rømersgade. Adskillige Missionærer bleve løste og beskikkede, hvorefter Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Præsident Asmussen talte derefter om Nødvendigheden af at have disse Autoriteter, Apostler, Profeter og andre Embedsmænd i Kirken, og ifølge Skriften kunde Kristi Kirke ikke existere paa Jorden foruden dem. Talte derefter om flere af Evangeliets Principer.

Præsident Wilhelmsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og at Gud havde aabenbaret sig. Talte om Guds Love og

sagde, at næsten alle civiliserede Nationers Love vare grundede paa Mose Lov; men til samme Tid som Kristenheden lærte og anerkjendte denne Lov, overtraadte de den dog daglig. Vi vare Løgnere naar vi sagde, at vi elskede Gud, men holdt ikke hans Bud. Formanede det arbejdende Præstedømme til at elske deres Gud og deres Arbejde blandt de Hellige højere end alt Andet; og til de Hellige vilde han sige, at de burde efterleve deres hellige Religion, ophøre at bagtale hverandre og have deres Opmærksomhed henvendt paa Gud og hans Love. Han bar Vidnesbyrd om, at ethvert Menneske skulde komme til at aflægge Regnskab for deres Gjerninger her i Livet, være sig gode eller onde. Han var tilfreds med Missionærernes Virksomhed igjennem den forløbne Vinter og sagde, at af alle de unge Mænd, der havde været udsendte i Konferencen denne Vinter, var ikke en eneste falden i Overtrædelse, men de havde alle været trofaste.

Ældste Anders Hansson sagde, at Herrens Tjenere vare udsendte for at forkynde Menneskene Vejen til Salighed, thi det var Guds Ønske, at alle Mennesker skulde blive frelste.

Ældste Måns Nilsson omtalte det Mørke, Menneskeslægten var indhyllet i, men dette var fordi de elskede Mørket mere end Lyset og strede imod Guds Værk. De Hellige kunde prise sig lykkelige fordi de kjendte Sandheden.

Aften Kl. 6.

Ældste Andrew Jenson paaviste Forskjellen mellem den sande Gud og den Gud, som „Kristenheden" indbildte sig at dyrke, og opfordrede alle Mennesker til at tilbede den eneste, sande Gud, som havde skabt Himlen, Jorden, Havet og Vandenes Kilder, en Gud, som baade kunde høre og tale, straffe og velsigne. Omtalte Nødvendigheden af ny Aabenbaring og sagde, at da Joseph Smith fremkom som en Herrens Tjener, optraadte han ikke i sit eget Navn, men paa en ydmyg, sagtmodig Maade kun lærende det, Herren havde befalet ham. Han havde i Modsætning til Nutidens Lærde henvendt sig til Gud om Visdom. Herren hørte hans Bøn og gav ham ikke alene hvad han bad om, men gjorde ham til det, han aldrig selv havde anet, nemlig et mægtigt Redskab i Guds Haand til at gjengive det evige Evangelium, rent og ubesmittet, med dets tilhørende Præstedømme, Gaver og Velsignelser.

Præsident N. P. Rasmussen omtalte, hvorledes Jøderne fordum modarbejdede Kristus og hans Apostle, paa samme Maade, som Folket nu stride mod os. Den Tro, hvorved der fordum udførtes forbausende Mirakler, vilde Folket nu ikke have mere med at gjøre. Omtalte Frafaldet og den onde Magt, som overvandt de Hellige, ifølge Daniels og Johannes den Aabenbarers Ord, samt hvorledes disse Guds Mænd efter den lange, mørke Nat atter saa Guds Rige blive oprettet paa Jorden. Evangeliet bragte Liv og Udødelighed til dem, som annamme det, men Død og Fordømmelse til dem, som forkaste det.

Præsident Wilhelmsen sagde, at det var ikke et nyt Evangelium, vi forkyndte, men det gamle, og Frelse gaves nu paa de samme Betingelser som forhen. Evangeliet var den Plan, der var lagt til Frelse for alle Mennesker, og uden at vise Lydighed dertil, vilde intet Menneske blive frelst. Talte om den Ære Menneskene viste de gamle Apostle ved at bygge Kirker, der bare deres Navne, medens de forkastede det Evangelium, disse Mænd forkyndte. Omtalte derefter de Hellige i Zion, hvorledes den Ørken, der før ikke kunde frembringe en Skjæppe Hvede, ved

de Helliges Flid og Herrens Velsignelser var bleven forvandlet til et af de frugtbareste Lande i Verden. Han ønskede Guds Velsignelse over baade Hellige og Fremmede samt over ethvert Lands Regjering, som tillod de Hellige at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag. Kl. 10 blev afholdt et Præstedømsmøde, hvori der af de tilstedeværende Zionsbrødre bleve givne udmærkede Raad og Belæringer til Præstedømmet.

C. A. F. Orlob,
Konferencens Skriver.

Korrespondance.

Sunset, Apache County, Arizona,
d. 15de Marts 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder! Det er nu over 19 Aar siden jeg forlod Danmark, men mine Tanker have ofte i Løbet af denne Tid vendt tilbage til mit Fødeland og jeg har undertiden ønsket mig selv tilbage for at besøge mine Slægtninge, Venner og gamle Bekjendte. Om jeg nogensinde skal faa Lejlighed dertil, vil Fremtiden vise. Saa tidlig som 1855 virkede jeg som Missionær paa Lolland; siden arbejdede jeg i Evangeliets Tjeneste i Fredericia Konference, hvorfra jeg den 8de April 1861 begyndte min Rejse til Utah og ankom til Salt Lake City den 22de September samme Aar. Jeg boede iblandt de Hellige i Utah til den 12te November 1878, da jeg tilligemed min Familie begav mig paa Rejse hertil Sunset, hvor vi ankom den 7de Januar 1879. Jeg blev kaldet til denne Mission ved Oktober-Konferencen i Salt Lake City i 1877. Her ere flere Settlementer paabegyndte og mange Nybyggere kom hertil fra Utah sidste Efteraar. Folket, som komme her, ere tilraadede at leve i den Forenede Orden. Naar derfor Nogen forener sig med os her i Sunset, blive deres Ejendele sædvanlig vurderede og Beløbet nedskrevet i Bøgerne til deres Kredit, hvorefter Ingen holde Ejendom som deres egen, men Alt er fælles. Naar Nogen ønsker at flytte herfra, da faar de Værdien af deres indleverede Ejendele tilbage. Vi leve tæt sammen, men hver Familie har dog sit eget Hus; vi spise imidlertid Alle ved et og samme Bord og faa Alle ens Kost, med Undtagelse af de Syge, som blive plejede i deres egne Huse. Her gjøres ingen Forskjel paa Rige og Fattige; Alle, som komme hertil, blive behandlede upartisk og nyde ens Ret, idet de alle faa hvad de behøve. Jeg har følt mig tilfreds og lykkelig i al den Tid, jeg har boet iblandt de Hellige, og jeg har skjænket nøje Opmærksomhed til enhver Ting, som er foregaaet omkring mig. Jeg havde Lejlighed til at tale med Præsident Brigham Young, medens han levede, og har havt Omgang med de tolv Apostle og mange af Herrens Tjenere, som levede i Joseph Smiths Dage, har hørt dem tale baade privat og offentlig, og jeg føler mig tilskyndet til at bære mit Vidnesbyrd i al Ydmyghed til alle dem, der monne læse disse Linier, at jeg veed Joseph Smith var en Herrens Profet og at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, ogsaa at hans Broder Hyrum var en Guds Mand samt at hans tilligemed Josephs og mange af de Helliges Blod, som har været udgydt for Sandhedens Skyld, raaber højt til Herren om Hævn over deres Mordere

og den ugudelige Verden. Jeg kan ogsaa bære det Vidnesbyrd, at Brigham Young var en Herrens Profet og Apostel og at de tolv nulevende Apostle med John Taylor som Præsident ligeledes ere Herrens bemyndigede Tjenere, ligesaameget som Petrus, Jakob og Johannes vare i Kristi Dage, og deres Ord ere Herrens Ord. Tiden er kommen, da Herren har begyndt at samle sine Hellige, det adspredte Israel, fra Jordens fire Hjørner. Engelen, som Johannes den Aabenbarer saa flyve midt igjennem Himlen med det evige Evangelium og som raabte med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen," har tilligemed andre Engle og hellige Mænd besøgt Jorden, og Guds hellige Præstedømme er atter gjengivet til Mennesket. Siden 1850 har Evangeliet været prædiket i Danmark af Hundreder af Herrens bemyndigede Tjenere og Tusinder have vidnet for Verden, ikke alene med Ord, men ogsaa ved Gjerninger; thi vi have efterkommet Befalingen: „Gaar bort fra hende, i mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager" ved at drage hjem til Zion. Jeg veed med Vished, at Ingen uden de Sidste-Dages Hellige har Myndighed fra Herren til at udrette nogen af Evangeliets Ordinancer til Saliggjørelse og Frelse for Menneskenes Børn. Derfor siger jeg til Alle baade Høje og Lave, Store og Smaa, Rige og Fattige: tror paa Gud og hans Søn Jesum Kristum, omvender Eder fra Eders Synder og lader Eder døbe til Eders Synders Forladelse af Herrens Tjenere og opstaar fra Daaben for at vandre i Ydmyghed og Oprigtighed for Herren og for at holde hans Bud og Befalinger, da skulle I annamme den Hellig-Aand, som skal vidne for Eder, at jeg taler Sandhed. Til de Hellige vil jeg sige: Forbliver tro til Eders Pagter, som I have sluttet med Herren; giv Agt paa hans Tjenere, som ere iblandt Eder og efterkom deres Raad og Undervisninger. Søg Herren i flittig Bøn og lev saaledes, at hans hellige Aand altid maa forblive hos Eder.

Med venlig Hilsen til Dem, Broder Wilhelmsen, samt Deres Medarbejdere og de Hellige i Almindelighed, undertegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet,
Peter Nielsen.

Dødsfald. A. M. Josephsen afgik ved Døden i Brigham City, Utah d. 18de April i en Alder af 56 Aar. Afdøde, der var født i Sverige og havde været et Medlem af Kirken for over 20 Aar, efterlader sig Hustru og 7 Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.